

Vidim sebe kao...

U početku sebe sam video kao jednog uspešnog fudbalera i imao sam jaku želju da postanem fudbaler. Puno stvari me je privlačilo.

Ali kasnije, mnogi moji drugari su se ispisali. Nakon dve godine treniranja i brojnih uspomena, čak nisam više video fudbalera u sebi i ispisao sam se. Dugo vremena nisam ništa trenirao. Tražio sam sport prikladan za mene i tu sam izgubio puno vremena. Konačno sam našao sport prikladan meni. To je bio ultimat fajt. Iako je to grub sport, ništa me nije sprečavalo da treniram dalje. U ovom sportu sbe vidim u ringu sa rukavicama na kojim piše "UFC". Gledam se sa protivnikom oči u oči i tražim njegovu najsabiju tačku. Kako da ga pobedim. Velikom snagom krećem na njegovu najslabiju tačku, udarim ga i on pada, "Don Lazar Bukumirić" je pobjedio! To! Ovo je bio direktni prenos moje maštete. A sada vratimo se na treniranje.

Pošto stvarno planiram da treniram i ne želim da prestanem šta god da se desi. Postaću borac! To je moj san.

Lazar Bukumirić 7/2

Portret

Dugo sam razmišljao koga da opisujem i odlučio da to bude moj komšija, jedan simpatičan deka.

On ima sedu kosu i sedu bradu. Oči su mu sitne crne. Lice mu je puno bora, a iz usta mu sija zlatni zabr. Ima osrednji stomak i mršave noge. Na glavi nosi šešir koji je već star i iscepan. Ponekad dok šeta ulicom, zaustavi koje dete i da mu bombonu. Uveče obavezno gleda dnevnik koji pojača da bruji cela ulica. Izlazi jedino kada ide kod lekara ili na izbore kao i svi dokoni pionziori.

Volim svog komšiju, starog deku, volim njegove savete i ratne priče. Volim njegov osmeh, a ne volim to što ima puno godina i što će nas uskoro napustiti.

Stefan Andrić 6/3

Ulica mog detinjstva

Mesto, kada sam bio mлади, где smo se моји другови и ja sastajali, bila je ulica u којој smo живeli. To nije bila preterano velika ulica, ali dovoljna da se lepo u njoj zabavljamo. Obično smo se sastajali u пролеће, лето и рану јесен, а понекад и зими. Предвеће или посle руčка, сvi smo dolaili на једну raskrsnicu. Skupimo se nas dvadeset, причамо и шетамо ulicom. U njoj има puno drveća, žbunića и сличног. Када zaveje sneg sve je као у bajci, kanali prepuni snega који izražava udubljenje у njima, golubovi se kriju испод krovова и чекају пролеће kad ће moći ponovo да lete слободно, тада и sneg на zimzelenom drveću prošaran njihovim iglicama izgledaju као и све остало оčаравајуће. Путеви су мало попучали, али то ни по чему не škodi jer у односу са осталим стварима које је улепшавају то је ništa. У јесен сво лишће опадне и све је покрivenо narandžasto-žutim prekrivačем. А у пролеће и лето све ozeleni и ploovi ukrašavaju krošnje. Poslednjih godina била је мало запуштена, али се ове године то popravilo, puna је dece и ljudi. То је по мом mišljenju била најлепша ulica i ostaće tako.

Veljko Vlahović 6/3

Ponekad razmišljam o...

Ponekad se vratim u prošlost i vidim sebe kako je bilo. Kada sam bila mala, imala sam malu slatku pudlicu. Zvao se Čupko, tako sam mu dala ime jer je bio čupav. Bio je mali, imao je slatke braon oči i malu crnu njušku. Kada bih bila tužna, on bi došao i svoju glavicu bi mi stavio u krilo. Kada bih bila tužna i on bi bio tužan. Mama mi nije dozvoljavala da me prati do škole, ali mama kad ode na posao, on istrči iz kuće i on dodje do moje škole. Svaki dan sam ga vodila u šetnju i svaki dan bi se igrali po više sati, sem kad dobijem lošu ocenu u školi. I moja mama i svi u porodici, su ga voleli. To su mi bili najlepši dani, i dani kada mi ga je tetka poklonila. Dobila sam ga za rođendan, moj 11 rođendan. Mnogo sam ga volela. Ali došlo je do koplikacija. Čupko je, na žalost, morao da ide iz našeg doma. Posle ga više nikad nisam videla. Moja mam mi je nudila da mi nabavi novu kucu, ali ja nisam dozvolila. Jer i da dobijem novu kucu, Čupko nikad neće moći da izadje iz mog srca, gde god bio.

Ovo je dogadjaj koji će uvek pamtiti i dogadjaj koji nikad neće izaći iz mog srca. **Marija Ana Lazarević**

Priča mog jastuka

Na presvlaci mog jastuka nalaze se zebre, pilići i mede okružene crvenom narandžastom i belom bojom. Često je u ormanu, jer ujutru namestim krevet, stavim crvenu presvlaku i plišanu mečku Đinu. Često se pitam šta bi mogao da mi kaže, sem kako je u ormanu mračno i kako nad njim vise moje trenerke i jakne.

Ali, kad malo bolje razmislim ima. Pričao bi mi kako je stojao u magacinu prodavnice, sve dok ga moja mama nije kupila. Opisivao bi mi osećaj kada se vrteo u bubnju veš mašine. Okružen šarenim čaršavima i natopljen vodom s mirisom djurdjevka. Kako se sušio u bašti na toplo suncu okružen pčelama i leptirima. Dok spavam prislушкиje mi sigurno snove. Ispričao bi mi i san kojeg se ne sećam. Možda se prestravio kad sam imala košmare, ili se smejavao kada sam sanjala crve u školskom dvorištu. Smetala bi mu temperatura kada sam bila bolesna i ustajanje kasno u noć da popijem lek. Nerviralo bi ga što ga stalno udaram jer ne mogu da zapamtim lekciju iz istorije. Slušao bi moje omiljene pesme i pevušio u sebi. Dok smo bili na moru, posmatrao bi talase koje udaraju u stene i ptice na nebnu. Sigurno se naslušao svega iz mog detinjstva samo ležeći u mestu. On je za mene poseban jastuk, i kada bi progovorio imao bi šta da mi kaže.

Andjela Popović 7/2

Jedan nesvakidašnji dan

Dok su prozračni zraci sunca provirivali kroz rupice ispucalih roletni, i nagoveštavali mojim osetljivim plavim očima da je vreme za početak jednog sasvim novog, ali i sasvim običnog dana, kao što je bio i svaki drugi, a možda i ne, postepeno sam postajao svestan da treba da ustanem, što sam i učinio. Moj hrčak po imenu Zvrndo, još uvek je njuškao u svojoj udobnoj gomilici piljevine, koja je stalno na neki način ispadala iz kaveza. Pošto mi je tom trenutku u ušima odzvanjalo, usled velike tišine, samo odkucaj mog glomaznog sata koji je ležao na podu, osvrnuo sam se ka njemu i video da je vreme spremanje u za školu. Povodom mog omiljenog

Napisao Redakcija
petak, 07 jun 2013 10:59

dana u nedelji, četvrtka, obukao sam se kako mi je najviše prijalo. Strpao sam nekolicinu knjiga, potrebnih za nastavu u torbu, i ne primećujući da pernice nigde nema jer iako je nema nije bilo razloga za brigu, zato što mi ne bi bio prvi put da mi drugi pozajmljuju pribor. Nazuo sam patike, nespretno ih zapertlavši. Pošto su svi u kući spavalii, nisam nikoga pozdravio osim Zvrnda, što možda neikima zvuči malo suludo, ali nije ni važno. Ali ipak, nešto nije štimalo. Bilo mi je čudno što u školi nisam zatekao moje drugare, niti bilo koga drugog. Na šarenom zidu školskog hodnika stajao je novi kalendar, na koji sam pogledao i shvatio da je neradna subota. Često je neki, na početku običan dan, na kraju nesvakidašnji što dokazuje moje iskustvo.

Luka Pešić 7/3